

Stilllerinde kışkırtma, sorgulama veya iddia im-
leri olmadığı için yeni bir yol, yeni bir birleşim de
açamazlar. “Ben”i zayıf, kişilikleri kazançsız böylesi
şairler, tekdüzeliğin bekçisidirler. Genelde uyarıcı
imgelerin sökün etmiş kanallarını, alışılmış titre-
şim önleyiciyle kaplar; yapay ve adressiz duygu kı-
rıntılarıyla avunurlar.

*“Siyeci bozulmuş viran bahçelerde
Güller soluyor
Şiir oluyor”*

Şairin iyisi konuyla, kalıpla, karanlıkla sınırla-
maz kendisini. O, en karamsar şiirde bile kelime-
yi ışıltıya, ışıltıyı hazza tırmandıracağına inanır.
Beğenilip beğenilmeme yahut birilerine öykünme
tasası da taşımaz. Ahenk arayışında, ne açığa çı-
karılacak önsezinin tahrikinden ne de özleştiğinin
çökeltisinden çekinir. Güvenir dil servetine. Fakat
asıl güvendiği, gönlüne dolan hâlleri, sesin kuvve-
tiyle şiire sindirme becerisidir. Bu beceri, ona oku-
ruyla arasındaki mesafeyi kaldırtacak, şiddetine
maruz kaldığı durum, karşılaştırma veya talebi en
uzaktakilere dahi duyumsatacaktır.

Ben de şıp şıpların damladığı yerde şiirimi arı-
yorum.

*“Kelimeler gözlerimde bir avuç kum
Çıkartıyorum
Şiir oluyor.”*

Bizim Elin Kızları

◆ Ali Akbaş

Hey kızlar
Bizim kızlar
Ya ayva, ya narsınız
Karagün çıraları
Mum gibi yanarsınız

Hey kızlar
Bizim kızlar
Mübarektir adınız
Elif, Döne, Emine
Gençliğe doymadınız
Açık olsun bahtınız

Hey kızlar
Bizim kızlar
Yurdumun semasında
Adsız yıldızlarsınız
Rüzgârda bir saz gibi
Ne diye sızlarsınız

Hey kızlar
Bizim kızlar
Yemen’de, Bingâzi’de
Bir cephede biterdik
Bereket siz varsınız
Yaylada pınarsınız